

PineBook

天才校医

4

โรงพยาบาลหมอ แห่งห้อง พลาสมา

召北 จ้าวเป่ย เซียน • Kon วาด

บทที่ 184 อดกลั้น

**“ฉันฉันไปก่อนล่ะ” จู่ๆ ฉันลู่ก็หันหลังเดินกลับไปยัง
สบายใจ ก่อนเปิดประตูรถแล้วขับออกไปทันที**

มือของอวินเทียนสั่นเล็กน้อย เขาคาดไม่ถึงว่าชายหนุ่ม
จะมีกำลังมากมายขนาดนี้ สิ่งที่เขาแปลกใจที่สุดก็คือ ตอนที่
ปะทะหมัดกัน เหมือนว่ามีอะไรสักอย่างแล่นเข้ามาสู่ร่างกายของ
เขา แต่ความรู้สึกเหมือนว่ามันไม่ใช่ชะตาเดียว

คงไม่ได้คิดมากไปเองหรอกนะ

“ฟือวิน เป็นอะไรไป” เฟิงอวีหลินรีบลงรถมา เขาคิดไม่
ถึงว่ายอดฝีมือในตระกูลของตัวเองจะจัดการสังสอนชายหนุ่มที่
เพิ่งใช้พลังไปจนเกือบหมดไม่ได้

“ไม่มีอะไร พลังภายในที่ฉันฝึกอยู่ จู่ๆ ก็เข้าถึงขั้นสำคัญ
พอดี ฉันเพิ่งค้นพบเมื่อก็ ตอนนี้ไม่ค่อยเหมาะที่จะลงมือ
แต่วางใจเถอะ อีกไม่กี่วัน ฉันจะกลับไปหาหมอนั่นแน่นอน”

อวินเทียนพยายามหลบสายตา และกลับไปนั่งในรถ พลัง
ทำทางหนักอกหนักใจ

เฟิงอวีหลินเองก็ทำอะไรไม่ได้ จึงไม่พูดอะไรต่อ
อวินเทียนคือยอดฝีมือที่ตระกูลเขาได้ตัวมาอย่างยากลำบาก
ต่อให้เอาชนะชายหนุ่มคนเมื่อก็ไม่ได้ แต่เขาก็กังจัดการเรื่องอื่น
ของตระกูลได้อยู่ แถมเขายังได้ยินมาว่า อวินเทียนใกล้เข้าสู่ชั้น
ต่อไปได้แล้ว ต่อให้ตอนนี้ฉินลู่จะนำอยู่บ้าง แต่ก็คงไม่มากนัก
ไม่อย่างนั้นฉินลู่คงไม่กลับไปแบบนั้น รอให้อวินเทียนเข้าสู่ชั้น
สร้างฐานรากได้เมื่อไร ค่อยกลับไปหาฉินลู่ อย่างนั้นคงทั้งง่าย
และสนุกแน่

พอคิดได้แบบนี้ เฟิงอวีหลินจึงถอนหายใจเบาๆ ‘ปล่อย
ให้มันมีความสุขไปก่อนเถอะ’

“นี่ เมื่อไหร่เกิดอะไรขึ้นกันแน่” เซี่ยหลิงมองฉินลู่อย่างไม่
สบายใจ

เวลาฉินลู่ต่อสู้กับใคร ก็ไม่ค่อยมีเหตุการณ์แบบนี้
สักเท่าไร เขาไม่ได้เป็นฝ่ายได้เปรียบมากมาย แถมอีกฝั่งก็ยัง
ไม่ได้ร้องขอชีวิตเลย

“อ้อ ฉันกับคนนั้นปะทะหมัดกัน ก็เลยเคลื่อนไอพืษส่วนใหญ่ไปให้เขาละ!” ฉินลู่หัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

พืษนี้ร้ายแค่ไหน ตัวฉินลู่เองรู้ดีที่สุด แต่มคนคนนั้นยังไม่ได้ฝึกเคล็ดวิชารังสรรค์ชีวิต พอถึงเวลาที่เขารู้ตัว ก็คงจะเจ็บปวดมากๆ แล้วละ

ยังไ้เขาก็เป็นคนมาหาเรื่องเอง ฉินลู่ไม่จำเป็นต้องอ้อมมือให้ อันที่จริงถ้าคนคนนั้นไม่ตามมา ฉินลู่ก็คงนึกไม่ถึงว่าจะสามารถกำจัดพืษได้ด้วยวิธีนี้

ฉินลู่ตั้งใจขับรถวนอยู่หลายรอบ ถึงค่อยหาร้านอาหารร้านหนึ่ง เพราะว่าตอนนี้พืษทั้งหมดถูกกำจัดออกไปแล้ว ต่อให้กินข้าวก็肯定不会ผลกระทบใดๆ

อาหารมาเสิร์ฟครบแล้ว แต่เซี่ยหลิงกลับทำท่าที่ยืดยาด

“ทำไม มีเรื่องคิดมากหรือ หรือว่าไม่อยากกินข้าว?”
ฉินลู่มองเซี่ยหลิง

“ที่นายพูดตอนอยู่บ้านตระกูลฟาง เป็นความจริงทั้งหมดหรือ” เซี่ยหลิงจับมือฉินลู่พาลงถาม

“ฉันพูดอะไร” ฉันลู่จำไม่ได้ว่าตัวเองได้พูดเรื่องอะไรเป็น พิเศษ

“นายบอกว่าฉันเป็นแฟนของนาย” เชียหลังปล่อยมือ ออก พลังหันหน้าหนี และทำท่าโมโหจนไม่มีอารมณ์กินข้าว แล้ว

“เรื่องนั้น ไร่ค่อยว่ากันทีหลังเถอะ” ฉันลู่ดูออกว่าครั้งนี้ เชียหลังไม่ได้พูดเล่น จึงแอบรู้สึกปวดหัว ถ้าจะปฏิเสธไปโต้งๆ ก็เหมือนกับว่าเขาไม่ได้ชอบเธอ แต่ถ้าจะให้ยอมรับ ตัวเขาเองก็ ยังมีแฟนตัวจริงอยู่แล้วทั้งคน

“ไร่ค่อยว่ากันทีหลัง หมายความว่าในอนาคตฉันต้องได้ เป็นแฟนนายแน่ใช่ไหม” เชียหลังถึงค่อยหัวเราะออกมา และกิน ข้าวต่อ

ฉันลู่หมดคำจะพูด นี่มันตรรกะอะไรกันเนีย

พอกินข้าวเสร็จ ฉันลู่ก็ส่งเชียหลังกลับบ้าน

ก่อนลงจากรถ เชียหลังยื่นหน้าเข้ามาอีกครั้ง พลังจิบ
ฉันลู่อย่างดื่มด่ำ

“วันนี้ฉันรู้สึกไม่เลวเลย” เชี่ยหลิงทิ้งท้ายด้วยประโยคนี้ แล้วกลับเข้าบ้านไป

พอฉินลูกลับมาถึงบ้าน เขาก็ฝึกวิชาต่อ เขานึกย้อนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำการรักษาให้คุณปู่ฟาง และเหมือนว่าจะเข้าใจอะไรบางอย่าง จึงฝึกวิชาได้คล่องแคล่วว่องไวมากขึ้น ทว่าต่อให้เป็นแบบนี้แล้ว ก็ยังเป็นเรื่องยากที่จะข้ามไปสู่ขั้นสร้างฐานรากได้ ความรู้สึกแบบนี้มันเหมือน 0.99... และเลขเก้าก็มากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีวันที่เลขศูนย์จะหายไปเป็นเลขหนึ่งได้เลย

เวลามืดค่ำที่บ้านตระกูลเฟิง อวิ้นเทียนสะดุ้งตื่น เหงื่อชุ่มไปทั่วร่าง ก่อนหน้านี้เหมือนว่าเขาอนฝันร้าย แต่ก็ไม่เหมือนว่าจะเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้น

แต่ทันใดนั้น เหมือนมีพลังงานประหลาดลอยผ่านหลังเขาไป อวิ้นเทียนยึดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งใส่ปาก จากนั้นก็นอนกลิ้งไปกลิ้งมาอย่างควบคุมไม่ได้ จนกระทั่งผ่านไปแล้วสองชั่วโมง ความเจ็บปวดที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้จึงค่อยจาง

หายไป เขาถูกไปส่องกระจก พบว่าใบหน้าของตัวเองฟกช้ำดำ
เขียว คนที่ไม่รู้อาจจะคิดว่าเขาถูกใครซ้อมมา!

หรือจะเป็นฝีมือหมอนั้น?

ก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับร่างกายของเขาเป็นพิเศษ
แต่หลังจากที่ได้ปะทะหมัดกับหมอนั้นแล้ว ถึงกลายเป็นแบบนี้

อวินเทียนเดว่าตัวเองคงต้องเจ็บปวดแบบนี้ทุกวัน
วันละหน เขาไม่คิดที่จะไปขอความช่วยเหลือจากจินลู่ จินลู่ลง
มือหนักขนาดนี้ แล้วจะยอมช่วยเขาได้อย่างไรอีก

เหมือนว่ามีทางเดียวก็คือต้องกลับไปแล้ว

พอถึงตอนเช้า อวินเทียนปิดหน้าปิดตาแล้วไปหา
เฟิงอวีหลิน

“คุณเฟิง ฉันต้องจากไปก่อนสักระยะ” อวินเทียนเห็นว่า
ช่วงนี้เฟิงอวีหลินดูแลเขาดีมาก เขาจึงรับปากว่าไม่นานก็จะมี
ยอดฝีมืออีกคนมาที่นี่

“พี่อวิน นี่พี่กำลังจะไปเก็บตัวฝึกวิชาใช่ไหม” เฟิงอวีหลิน
สังเกตเห็นรอยแผลที่ดวงตาของอวินเทียน

“ใช่” อวินเทียนพูดกำชับว่า “ช่วงนี้อ่าเพ็งลงมือกับหมอนั้น ให้รอฉันกลับมาก่อน”

“ได้ เข้าใจแล้ว” เฝิงอวี๋หลินไม่มีทางเลือก เขาคิดไปถึงขั้นที่ว่าอวินเทียนถูกฉ้อโกงแล้ว เขาจะกล้าไปหาเรื่องฉ้อโกงอีกได้อย่างไร

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก ตอนนี้ก็มาถึงเทศกาลปีใหม่อแล้ว ฉ้อโกงก็ยังไม่ได้เจอกับอาจารย์ของเขาเลย

แต่วันต่อมา เขากลับได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง ในจดหมายเขียนแค่ประโยคเดียวสั้นๆ ว่า “เมืองเทียนเฉิง ตึกสูงเพิงเกอ!”

นี่คือลายมือของอาจารย์

พอฉ้อโกงจัดการงานที่นี้เสร็จ ก็รีบไปขึ้นรถไฟทันที

เมืองเทียนเฉิง เป็นเมืองหนึ่งที่อยู่ในเขตตะวันตกเฉียงใต้ นั่งรถไฟไปก็ต้องใช้เวลานานครึ่งค่อนวัน

แต่ถ้าขึ้นเครื่องบิน ก็ไม่สามารถบินตรงไปที่เมืองเทียน
เจิงได้เลย และยังต้องไปต่อเที่ยวบินอีกหลายรอบ วุ่นวาย
ซับซ้อนมาก สุดท้ายเขาเลยตัดสินใจเลือกนั่งรถไฟ แถมยังออก
เดินทางตั้งแต่เช้าตรู่

ตอนเที่ยง ผู้โดยสารในโบกี้ที่ฉินลู่ นั่งอยู่ลงจากรถไฟไป
ไม่น้อย จากนั้นก็มีผู้โดยสารใหม่ขึ้นมาอีก

เด็กสาวที่มีหน้าตาน่ารักเหมือนตุ๊กตาประคองชายชราที่
ผมหงอกเต็มหัวคนหนึ่ง ดูแล้วเหมือนคู่ปู่หลานทั่วไป

ทว่าในความเป็นจริง ชายชราคนนี้มีสถานะไม่ธรรมดา
เขามีบอดีการ์ดสิบกว่าคนติดตามมาด้วย เพียงแต่พวกเขาซ่อน
ตัวกันอยู่

ชายชรา กับเด็กสาวนั่งตรงที่นั่งแถวหน้าของฉินลู่ ข้างๆ
ฉินลู่มีชายก้ามโตนั่งอยู่ ซึ่งก็เป็นหนึ่งในบอดีการ์ดของชายชรา

ฉินลู่ลืมตาขึ้นมาพอดี และสัมผัสอะไรได้สักอย่าง แต่ก็
ไม่ได้คิดมาก อย่างไม่สนใจพวกนี้ก็ได้ก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา

“คุณท่านนิน?” จู่ๆ ก็มีเสียงดังมาจากด้านหลังของเด็ก
สาว

ทุกคนพากันระวังตัวขึ้นมา

“นายคือ?” ชายชราหันมามองคนคนนั้น

“ผมเสี่ยวเฟิงไจครับ” ชายคนนั้นพูดอย่างตื่นเต้นดีใจ

“นายเองเหรอ” ชายชราหัวเราะ คนคนนี้เป็นคนจากใน
หมู่บ้าน แต่ว่าเขาไม่ค่อยได้กลับไปที่นี่แล้ว

“เด็กน้อย ฉันรู้จักกับคุณท่านคนนี้ ฉันมีเรื่องต้องคุยกับ
ท่านนิดหน่อย เราแลกที่นั่งกันสักครู่ได้ไหม” เสี่ยวเฟิงชี้ไปยังที่
นั่งสองแถวข้างหน้า

เด็กสาวขมวดคิ้ว

“ไปเถอะ” ชายชราพยักหน้า

เด็กสาวถึงยอมลุกไปอย่างไม่เต็มใจ

บทที่ 185 เปิดเผยคำโกหก

“ที่แท้ทั้งสองคนรู้จักกันนี่เอง” เสี่ยวเฟิงเอามีมือลูบท้ายทอยอย่างเชิน ๆ !

“นี่หลานสาวฉันเอง” คุณท่านฉินพยักหน้า

จู่ๆ เสี่ยวเฟิงก็จามออกมาหลายที

“บนตัวของคนคนนี้...” ฉินลู่สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายอันแปลกประหลาดบนตัวของเสี่ยวเฟิง

เสี่ยวเฟิงนั่งลง แล้วเอามือล้วงกระเป๋า

พวกบอดีการ์ดที่อยู่ใกล้ๆ ต่างระวังตัวกันขึ้นมา แม้ว่าคนคนนี้จะรู้จักกับคุณท่านฉิน แต่รับประกันได้ยากว่าเขาจะไม่ลงมือทำอะไร หากเขาทำอะไรผิดปกติ พวกเขาก็จะหยิบปืนขึ้นมาทันที

ฐานะของคุณท่านฉินนั้นพิเศษมาก คนติดตามของเขาจึงได้รับอนุญาตให้พกปืนได้!

คุณท่านจินแอบส่งสายตาให้ทุกคนว่า อย่าเพิ่งบุ่มบ่ามลงมือทำอะไร

เสี้ยวเฟิงล้วงเอากล่องไม้ออกมา ในนั้นมียาอยู่สองเม็ด

“เสี้ยวเฟิง นาย...” คุณท่านจินนึกขึ้นได้ว่า พ่อแม่ของเสี้ยวเฟิงเป็นหมอยาฝีมือดี

“พ่อกับแม่ผมบอกว่า ตอนนั้นท่านมีบุญคุณต่อครอบครัวเรามาก ดังนั้นจึงให้ผมมาหาท่านทันที หลังจากพ่อกับแม่ได้สัปดาห์นี้เสร็จ ยานี้ให้ท่านครับ มันจะช่วยให้ดูเต็กลงได้ถึงสิบปีเลยนะครับ” เสี้ยวเฟิงพูดมาถึงตรงนี้ พลังน้ำตาคลอเบ้า

“เสี้ยวเฟิง ไม่มีเรื่องอย่างว่าหรอกนะ ฉันก็แค่อนุญาตให้พ่อกับแม่นายพักที่บ้านเพียงช่วงหนึ่งเท่านั้น เราต่างสนิทสนมกัน จะไปมีบุญคุณอะไรต่อกันที่ไหนละ” คุณท่านจินยังมองเสี้ยวเฟิงก็ยิ่งรู้สึกว่ามันผิดปกติ เกิดเรื่องอะไรกับพวกเขาหรือเปล่า

“คุณท่านจิน นี่คือการปรารถนาสุดท้ายของพวกเขา รับไว้เถอะนะครับ” เสี้ยวเฟิงรีบหยุดพูด “ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้นนะครับ”

คุณท่านฉินจับมือของเสี่ยวเฟิงอย่างแรง “พ่อกับแม่ของนายเกิดเรื่องเพราะไปหายาให้ฉันใช่ไหม”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกครับ” เสี่ยวเฟิงแอบหลบสายตา

มันยังทำให้คุณท่านฉินมั่นใจว่าตัวเองเดาถูกแล้ว

“เสี่ยวเฟิง เอาเลขบัญชีของนายให้ฉัน” คุณท่านฉินคิดว่าพ่อกับแม่ของเสี่ยวเฟิงถึงขั้นยอมสละชีวิตเพื่อตัวเอง แถมตัวเสี่ยวเฟิงเองก็ดูผอมแห้ง เหมือนจะลำบากไม่น้อย ตัวคุณท่านฉินเองจะเอาเปรียบพวกเขาได้อย่างไร เขายอมจ่ายเป็นหลายเท่าของราคายา แบบนี้ตัวเขาเองจะได้ไม่รู้สึกแย่มากนัก

“คุณท่านฉินพูดอะไรนะครับ” เสี่ยวเฟิงโบกมือไปมา “ตอนนั้นท่านต่อสู้กับพวกคนที่มาก่อเรื่องในเกาะ และช่วยคนในหมู่บ้านตั้งมากมาย ท่านเป็นวีรบุรุษ ผมรับเงินของท่านไม่ได้หรอกครับ อีกอย่าง ผมเองก็อยากไปวิจัยยาเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องใช้เงินครับ”

“นายนั้นแหละพูดอะไรอยู่ ที่ฉันให้เงินนาย ใ้ว่าให้ตัวนายเอาไปใช้เอง แต่เป็นการสนับสนุนให้นายเอาไปใช้สำหรับ

งานวิจัยต่างหาก นายวิจัยต่อไปก็ดีแล้ว แบบนี้พ่อกับแม่นายคงจะภูมิใจมาก” คุณท่านฉินยืนกรานอย่างหนักแน่นกว่าเดิม

“เอ่อ...” เสี่ยวเฟิงทอดถอนใจเบาๆ “คุณท่านฉินมีน้ำใจนัก ในอนาคต หากผมทดลองยาออกมาได้แล้ว ผมจะไปหาคุณท่านเป็นคนแรกครับ”

“แบบนี้ถึงจะถูก” คุณท่านฉินพยักหน้าอย่างพึงพอใจ

เด็กสาวกับพวกบอดีการ์ดได้ฟังก็พากันซาบซึ้งไปด้วย จึงไม่ได้เป็นกังวลแล้ว

“นายทำวิจัยเกี่ยวกับยา แล้วทำไมไม่บอกไปล่ะ ว่ายานี้คือยาเสพติด” ทว่า เวลาตัวเอง จู่ๆ ก็มีเสียงพูดเสียดสีดังมาจากด้านหลัง

เป็นเสียงพูดของฉินลู่นั่นเอง

ฉินลู่รู้ความจริงตั้งแต่แรกแล้ว แน่นอนว่า ไม่ใช่เรื่องที่คุณท่านฉินร่วมมือกับเสี่ยวเฟิง แต่เสี่ยวเฟิงกำลังหลอกคุณท่านฉิน แม้เสี่ยวเฟิงจะดูเหมือนไม่ต้องการเงิน แต่ความจริงเขากำลังหลอกใช้ความเห็นอกเห็นใจของคุณท่านฉินอยู่

เดิมทีฉันเองก็ไม่อยากยุ่งเรื่องชาวบ้าน แต่พอฟังจากที่
เสี่ยวเฟิงพูด คุณท่านฉันคนนี้อาจเคยร่วมมือเพื่อรักษาและ
ปกป้องประเทศชาติไว้ บวกกับที่รอบกายของท่านมีบอดีการ์ด
มากมาย ผลงานของท่านคงไม่ใช่บ่อยๆ คนแบบนี้ จะไม่ให้ฉันลู่
ยุ่งได้อย่างไร

“นายกำลังหมายถึงฉันเหรอ” เสี่ยวเฟิงหันหน้ากลับมา
จ้องฉันดูตาเขม็ง พลังทำสายตาที่บอกว่า ถ้าพูดต่ออีกฉันเอา
นายตายแน่

“ใครพูดอยู่ฉันก็หมายถึงคนนั้นแหละ” พอฉันลู่ได้สังเกต
ใบหน้าของเสี่ยวเฟิงชัดๆ แล้ว เขาก็ยิ่งมั่นใจ นี่มันขี้ยาชัดๆ
ฉันลู่เป็นหมอเทวดา แน่نونว่าต้องดูออกได้อย่างง่ายดายอยู่
แล้ว!

“คุณท่านฉันเป็นวีรบุรุษเก่า ถ้านับดีๆ ฉันกับคุณท่านฉัน
ก็เป็นญาติกันได้เลย นายเป็นคนนอก มาพูดจาเหลวไหลอะไร
แถวนี้?” คนที่ทำผิดจนชิน ต่อให้ถูกคนมองออก อย่างไรก็ตามเขาก็
ไม่ยอมปริปากยอมรับง่าย ๆ

ชายร่างใหญ่ที่นั่งข้างฉันทูเองก็ระวังตัวขึ้นมาบ้างแล้ว คนที่เขาสงสัยไม่ใช่เสี่ยวเฟิง แต่เป็นฉันทูต่างหาก

“พ่อหนุ่ม นายเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ฉันรู้จักกับคนคนนี้จริง ๆ” คุณท่านฉันทูไม่อยากทำให้เรื่องบานปลาย และไม่อยากให้เกิดเรื่องวุ่นวายระหว่างเดินทางกลับ

“เห็นแล้วละสิ” เสี่ยวเฟิงมองฉันทูอย่างได้ใจ

“เหอะ ๆ นายนะนะ เสพยายังไม่พอ แถมเมื่อคืนยังดื่มเหล้าเออร์กัวโถว¹ไปตั้งขวดหนึ่งด้วย ยังไม่พอ ระยะนี้นายนอนไม่ค่อยหลับใช้หรือเปล่า” ฉันทูพูดอย่างราบเรียบ “อย่าซีหามาเนื้อมากก็คงเหมือนยาแก้หวัดทั่วไป แต่ถ้านายกินเข้าไป จะทำให้เกิดฟองฟูออกจากปาก และอยู่ได้ไม่เกินสามเดือน”

“นาย...” เสี่ยวเฟิงทำหน้าเหมือนเห็นผี คนคนนี้รู้เยอะขนาดนี้ได้อย่างไร ทั้งที่เฟิงเห็นกันแวบเดียว แต่กลับพูดบอกได้มากมาย หรือเขาจะเป็นเซียนเทพ ไม่สิ คุณท่านฉันทูคงสั่งให้ไปสืบข้อมูลของเขามาก่อนแน่ คนคนนี้นั่งอยู่ด้านหลัง ไม่น่าจะอาจจะเป็นบอดีการ์ดคนหนึ่งของคุณท่านฉันทูก็ได้ ตาเฒ่าคนนี้

¹ เหล้าเออร์กัวโถว เหล้าชาวนิดหนึ่งของจีน มีดีกรีสูง นิยมดื่มในหน้าหนาว

ยังไม่เลอะเลือนนี้หว่า คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหลอกเอาเงินจาก
เขา

“ฉันก็ไม่ได้อยากได้อะไรสักหน่อย” เสี่ยวเฟิงรีบเดิน
ออกไป แล้วบอกให้เด็กสาวกลับมา

ตอนนี้เขาทำได้เพียงตีหน้าซีอ และไม่ยอมรับอะไรทั้งนั้น
บางทีอาจยังพอมีโอกาส ไม่งั้น ถ้าคุณท่านฉันอยากจะได้เรื่อง
เขาขึ้นมาจริงๆ อย่างไรก็ตามเขาก็หนีไม่พ้นแล้ว พอลงจากรถไฟไป
เขาก็รีบไปหาที่หลบเพื่อหลบตานักพักทันที

“พ่อหนุ่ม เรื่องเมื่อก็ชอบใจมากนะ” คุณท่านฉันถอน
หายใจออกมา เขาไม่ใช่คนโง่ แต่ว่า เขาเกือบถูกคนในหมู่บ้าน
ของตัวเองวางแผนหลอกแล้ว หลายปีมานี้เขาไม่ค่อยได้กลับไป
เลย ไม่เช่นนั้นคงไม่ถูกหลอกง่าย ๆ แบบนี้

“ผมแค่สังเกตเห็นความผิดปกติก็เลยพุดออกไปเท่านั้น”
ฉันลู่หัวเราะ

ทันใดนั้น จู่ ๆ กล้องไม้ก็ลอยมาอยู่ในมือฉันลู่

ก่อนหน้านี้ ตอนที่เสียวเฟิงโกหกไม่สำเร็จและกำลังหนี
นั้น เขาไม่มีเวลามานั่งสนใจกล่องไม้นี้

ยาสองเม็ดที่อยู่ในนั้นเป็นยาปลอมที่มีราคาไม่กี่หยวน
ส่วนกล่องไม้นั้นก็ได้มาจากการขบป้อนไลน์ด้วยราคาไม่กี่
หยวนเช่นกัน

ถ้าแค่อยากจะดูเจ้ายานี้เอาไปก็ไม่เป็นไรหรอก แต่
คุณท่านจินยิ่งมาก เขาแค่มานั่งรถไฟ แต่กลับได้เจอกับยอด
ฝีมือระดับตัวท็อปอย่างไม่คาดคิด? ชายคนนี้คงอยู่ในชั้นสร้าง
ฐานรากแล้วสินะ ไม่อย่างนั้นจะหยิบฉวยสิ่งของกลางอากาศได้
อย่างไร

บอดีการ์ดที่หนึ่งข้างฉันทิ้งอยู่ตลอด จึงเห็นภาพนี้กับตา
เขาเองก็อ้าปากกว้าง ถ้าคนคนนี้มีเจตนาร้ายต่อคุณท่านจิน
จริงๆ ต่อให้พวกเขามีปืนก็คงไม่มีประโยชน์อะไร

“เฮ้อ นายนี้มันอย่างไรกันนะ เจ้าตัวเขายังไม่อนุญาต
แล้วไปขโมยของของเขามาได้อย่างไร” เด็กสาวไม่เห็นว่าคุณจิน
ได้มันมาอย่างไร ตอนที่นั่งลงเธอเห็นแค่กล่องนั้นอยู่ในมือ
ของคุณปู่ แต่จู่ๆ กลับไปอยู่ที่มือของคนคนนั้น สงสัยเขาคงจะ

ลูกมาหยิบไปแน่ เรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เธอเองก็ซาบซึ้งอยู่บ้าง แต่ไม่ได้หมายความว่า จะยอมให้ฉินสู่เอาไปได้ง่ายๆ ต่อให้ของชิ้นนี้ไม่ใช่ของคุณปู่ อย่างไรก็ตามหนุ่มสาวก็ต้องรู้จักเคารพผู้ใหญ่ ก่อนหยิบก็ควรจะถามก่อน มันยากนักหรือไงกัน

“เอ่อ เข้าใจผิดแล้ว” ฉินสู่เองก็รู้สึกแปลกใจ ไอ้กล่องนี้เหมือนว่ามันจะกระโดดมาของมันเอง เขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเจ้ากล่องนี้จะทำอะไร

ทันใดนั้นก็มิไฉนจากกล่องเคลื่อนตัวมาที่มือ เขารีบใช้พลังวิญญาณสกัดไว้ทันที

บทที่ 186 ลูกศิษย์แค่นั้น

ฉันลู่พบว่าพลังไอเย็นที่ถูกส่งออกมาจากกล่องนั้น เหมือนจะช่วยเรื่องการฝึกวิชาของเขาได้ดี แม้จะให้ความรู้สึกนั้นเพียงระยะสั้น ๆ แต่กลับชัดเจนมาก

ฉันลู่เก็บพลังวิญญาณกลับไปก่อน อย่างไรก็ตามกล่องไม้เนื้อไม้ไม่ใช่ของเขา

“เอาเถอะ เสี่ยวเฟย เธอก็ควรโตได้แล้วนะ” คุณท่านจินเริ่มอบรมเสี่ยวเฟย

“นี่คุณปู่กำลัง...?” เสี่ยวเฟยหมดคำจะพูด ทำให้ไม่ถึงกลายเป็นความผิดของเธอไปได้ล่ะ

“ท่านผู้เฒ่า พอจะมีกระดาษกับปากกาไหมครับ” ฉันลู่พูดขึ้นอย่างกะทันหัน

“มี” คุณท่านจินหยิบปากกาด้ามหนึ่งออกมาจากกระเป๋าและยื่นให้ฉันลู่พร้อมกับสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง

ฉินลู่เขียนยาตำรับหนึ่ง แล้วส่งให้คุณท่านฉิน “ถ้าท่าน
เชื่อผม หลังจากกลับไปแล้ว ให้ท่านยาตามตำรับยานี้ มันพอมี
ผลดีต่อร่างกายของท่านอยู่บ้าง”

ฉินลู่ดูออกว่าร่างกายของคุณท่านฉินไม่ได้มีปัญหาอะไร
มาก แต่หากได้ท่านยาตามที่เขายก คนอายุมากก็จะรู้สึกว่
เต็กลงไปหลายปีเลย

ที่ฉินลู่ทำแบบนี้ หนึ่งก็คือเขาไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจกับ
สถานะของคุณท่านฉิน และสองก็คือฉินลู่ได้กล่องไม้นี้มา ก็เลย
อารมณ์ดี อีกอย่างตำรับยานี้ใช้ว่าเป็นความลับอะไร แค่มัน
เหมาะสมกับร่างกายของคุณท่านฉินพอดีก็เท่านั้น

“งั้นก็ขอบใจมากนะ” คุณท่านฉินคิดว่า ดูจากที่พ่อหนุ่ม
คนนี้จับผิดสังเกตเสียเวฟิงได้เมื่อกี้ วิชาการแพทย์ของเขาคงไม่
ธรรมดา

คุณท่านฉินเดิมอยากมองเพียงแวบเดียว แต่กลับพบสิ่ง
ที่คุ้นเคยจากตำรับยานั้น มันคล้ายคลึงกับตำรับยาที่ตัวเขาเคย
เห็นเมื่อหลายปีก่อน แต่นั่นเป็นตำรับยาที่ได้มาโดยบังเอิญ และ
ถูกใครบางคนฉีกออกไปบางส่วนแล้ว ต่อมาเขาก็ไม่กล้าลองยา

ตัวนั้นอีก แต่พ่อหนุ่มคนนั้นก็กลับรู้ตำรับยานี้ด้วย หรือว่าเขากับ
ผู้วิเศษคนนั้นจะเกี่ยวข้องกัน?

“ก็แค่เรื่องโม้เท่านั้น คุณปู่เชื่อด้วยหรือคะ” เสี่ยวเฟย
ตั้งแขนคุณท่านฉิน เธอไม่เคยเห็นคุณปู่มีท่าทางแบบนี้มาก่อน
ต่อให้เป็นผู้วิเศษที่อายุมากกว่าถึงหนึ่งรุ่น คุณปู่ก็ไม่ได้มีท่าที่
แบบนี้ี่นา

“ผมชอบภาพบนกล่องไม้นี้มาก ผมขอใช้ตำรับยานี้
แลกกับกล่องไม้นี้นะครับ” ฉินลู่พูดอย่างราบเรียบ

“กล่องของคนโกหกนายยังจะสนใจอีกนะ” เสี่ยวเฟยคิด
ไปคิดมาก็เหมือนว่าไม่มีอะไรต้องโกรธนี่

“หมอเทวดาน้อย” คุณท่านฉินเก็บตำรับยาอย่างดี
ก่อนหันหน้ามาพูดกับฉินลู่ “ถ้านายไปที่เมืองเทียนเจิง ต้องแวะ
เข้าไปที่บ้านตระกูลฉินด้วยนะ”

คุณท่านฉินยื่นนามบัตรใบหนึ่งให้ฉินลู่

“ครับ” ฉินลู่เก็บนามบัตรไป แต่ก็ไม่ได้ดูอย่างละเอียด เขากับคนคนนี้ก็แค่พบเจอโดยบังเอิญ เรื่องที่ทำไปก็ไม่ได้มีอะไรที่ผิดต่อกัน ต่อไปก็คงไม่จำเป็นต้องพบกันอีก

“นี่ นายหะ คุณปู่ของฉันไม่เคยให้นามบัตรใครก่อนเลยนะ” เสี่ยวเฟยกลอกตาใส่ฉินลู่

“เหอะๆ” ฉินลู่ก็ขี้เกียจจะมากความกับเด็กสาวประเภทนี้

“เธอจะไปเข้าใจอะไร” คุณท่านฉินไม่พอใจ

“ก็ได้ละ คุณปู่ หนูเข้าใจแล้ว” เสี่ยวเฟยก้มหน้าลง เพราะเธอไม่เคยเห็นคุณปู่โมโหขนาดนี้มาก่อน

“คือว่า หมอเทวดาน้อย ฉันมีอีกเรื่องที่ยากจะรบกวน ไม่รู้ว่าพอจะพูดได้ไหม” คุณท่านฉินนั่งเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดออกมา

“เชิญมาได้เลยครับ” ฉินลู่พูดพลางพยักหน้า

“คืออย่างนี้นะ หลานสาวคนนี้ของฉันอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกันกับหมอเทวดาน้อย แต่ยังไม่ยอมโตสักที

ถ้าหมอเทวดายอมรับเธอไว้ ฉันก็คงสบายใจแล้ว” คุณท่านจินมองจินลู่อย่างคาดหวัง

“รับเธอไว้นั้นหรือ” จินลู่เอ็ง คุณท่านจินคนนี้มีฐานะและอำนาจมาก ผู้หญิงในตระกูลเขาก็ไม่น่าแต่งงานออกนินา ดูจากท่าทางของเสี่ยวเฟยด้วยแล้ว ก็ไม่ยากเหมือนว่าเธอป่วยหนักอะไร จำเป็นต้องผลักดันเธอขนาดนี้เลยหรื มันชักจะเกินไปแล้วนะ

“คุณปู่พูดเรื่องอะไรคะ” เสี่ยวเฟยน้ำตาคลอ คุณปู่ยกเธอให้ใครก็ไม่รู้! คนคนนั้นดูแล้วก็ไม่เหมือนคนดีอะไรเลย คนเพ็งเคยเจอกันครั้งแรก คุณปู่กลับบอกให้เธอตามเขาไปซะแล้ว หรือว่าเธอใช้ไม่ได้ขนาดนั้นเลย? คุณปู่ถึงได้รังเกียจเธอถึงขั้นนี้?

“ไม่ใช่ ฉันหมายความว่า รับเธอไว้เป็นลูกศิษย์นะ” คุณท่านจินเพิ่งค้นพบว่าสิ่งที่ตัวเองพูดไปอาจทำให้คนเข้าใจผิดคิดเป็นอื่นได้

คุณท่านจินให้ความสำคัญกับจินลู่ขนาดนี้ เพราะรู้ว่าเขามีความสามารถมากจริงๆ และอีกอย่างเขาเดาว่าจินลู่ต้องมี

ความเกี่ยวข้องกับผู้วิเศษคนนั้นแน่ จึงอยากให้ฉันลู่รับ
หลานสาวไว้เป็นลูกศิษย์ ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร ทุกคนจะ
ได้กลายเป็นคนกันเองมากขึ้น

“คือว่า ผมมาที่เมืองเทียนเฉิงเป็นครั้งแรก แล้วก็พอลง
รถไฟ ไม่นานก็จากเมืองเทียนเฉิงไปแล้วครับ” ฉันลู่พูดอย่าง
ลำบากใจเล็กน้อย

อันที่จริงเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าอาจารย์ให้เขามาที่เมือง
เทียนเฉิงทำไม หรือมีเรื่องอะไรที่ไม่สามารถพูดตรงๆ ได้?

อีกอย่างแม้เขาไม่ได้รู้สึกไม่ดีต่อคุณท่านฉิน แต่เขาก็
ไม่ได้มีความคิดที่จะรับลูกศิษย์

“ไม่เป็นไร เป็นลูกศิษย์แค่นี้ผมก็พอ ฉันอยากให้เธอ
มีตัวอย่างที่ดีไว้ให้เดินตามเท่านั้น” คุณท่านฉินถอนหายใจ
ในเมื่อไม่มีวาสนานี้ งั้นก็ช่างมันเถอะ

เสี่ยวเฟยโมโหมากจนไม่รู้จะพูดอะไรแล้ว เมื่อก่อนเธอก็
เคยอวดเป็นเด็ก แต่คุณปู่ก็ไม่เคยว่าเธอขนาดนี้นี่นา

“แบบนั้น...ก็ได้ครับ” ฉันลุ่มคิดว่าคุณท่านฉันเองก็ไม่ได้
จริงใจอะไรมากมาย เขาก็พยักหน้าส่งๆ

“นั่นก็ดีแล้ว” คุณท่านฉันสบายใจและไม่ได้พูดอะไรต่ออีก

ฉันลุ่มเก็บกล่องไม้ใส่กระเป๋าพาลงลงใช้พลังวิญญาน
ความรู้สึกจากไอเย็นกลับมาอีกครั้ง จากนั้นเขาก็หลับตาลง
เหมือนกำลังหลับพักผ่อน แต่ความจริงคือกำลังฝึกวิชาอยู่

เสียวเพยดีใจ คนคนนี้รับคำจากนั้นก็หลับไปเลย เขาคง
คิดว่าฉันป่วนแค่ล้อเล่นสินะ เธอเองก็ไม่อยากพูดมาก เดี่ยวเรื่อง
เยอะ

คุณท่านฉันกลับแอบดีใจอยู่คนเดียวที่หลานสาวสามารถ
กลายเป็นลูกศิษย์ในนามของลูกศิษย์ของผู้วิเศษคนนั้นได้ เท่านี้
ก็เพียงพอแล้ว ต่อไปหากตระกูลฉันเกิดเรื่อง อย่างไรผู้วิเศษก็
ต้องออกหน้าช่วยเหลือแน่

พอถึงเวลาสี่โมงเย็น ผู้คนมากมายพากันลงจากรถไฟ
ฉันลุ่มกล่าวลาคุณท่านฉัน คุณท่านฉันก็พูดเพียงว่าถ้ามีเวลา
อย่าลืมแวะมาที่บ้านเขาบ้าง

ฉินลู่รีบเรียกรถแท็กซี่คันหนึ่งไปที่ตึกใหญ่ทันที

พอถึงเมืองเทียนเจิง คนตระกูลฉินก็ไม่ได้ปิดตัวตน
อีกต่อไป

ชายที่นั่งข้างฉินลู่เมื่อก็มานั่งตรงตำแหน่งข้างคนขับ
คุณท่านฉินกับเสี่ยวเฟยก็นั่งที่เบาะหลัง

“คุณปู่ เมื่อก็เกรงใจคนคนนั้นเกินไปไหมคะ คุณปู่คือ
ฉินสยงเลยนะ” เสี่ยวเฟยลากแขนของคุณท่านฉิน พลางทำท่า
อ้อน “หนูไม่มีทางก้มหัวคุกเข่าขอร้องให้ใครมาเป็นอาจารย์
หรือกนะคะ แถมยังให้หนูเป็นแค่ลูกศิษย์ในนามอีก น่าขายหน้า
ชะมัด”

“ฉินเฟิง นายบอกเธอหน่อยซิ” คุณท่านฉินหัวเราะ คนที่
อยู่ในรถล้วนเป็นคนกันเอง จึงไม่มีอะไรต้องปกปิด

“คุณหนู คุณรู้ไหมครับว่าคนคนนั้นเขาเป็นใคร เขาน่าจะ
เป็นผู้ฝึกตนคนหนึ่ง” สายตาของฉินเฟิงทอดนุ้ถึงฉินลู่ที่นั่นเต็ม
ไปด้วยความเลื่อมใส ตัวเขาเองฝึกวิชามานานหลายปียังอยู่แค่
ขั้นฝึกพลังระดับต้น พอเขาพบเจอกับชายหนุ่มที่คาดเดา
ความสามารถได้ยาก จึงเลื่อมใสมาก

“ผู้ฝึกตนเหรอกะ จะเก่งสักแค่ไหนกันเชียว” เสี่ยวเฟย
แบ่ปากไปมา และพูดอย่างไม่เห็นด้วย

ตระกูลจินถื่อเป็นตระกูลที่ใหญ่ที่สุดในเมืองเทียนเฉิง
เธอพอรู้เรื่องราวเกี่ยวกับผู้ฝึกตนบ้าง เพราะในตระกูลก็มีไม่
น้อย เธอจึงคิดไม่ตกเลยว่า เพียงแค่เจอผู้ฝึกตนคนหนึ่ง
จำเป็นต้องอึ้งกันขนาดนี้เลยหรอ

พูดอย่าง

บทที่ 187 เหตุการณ์เข้าใจผิด

“ฝีมือของเขาอย่างน้อยก็ขั้นสร้างฐานราก” ฉินเฟิงเล่าสรุปในสิ่งที่ตัวเองเห็นมา

“ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง” เสี่ยวเฟยถึงบางอ้อแล้ว นี่คือเหตุผลว่าทำไมคุณปู่กับลุงฉินถึงได้มีท่าทีแปลกๆ กับคนคนนั้น เธอยิ่งดูถูกฉินลุ้ไปมากเท่าไร ตอนนี้นักก็ยิ่งนึกเสียดายมากเท่านั้น

ฉินลุ้ไหนเลยจะรู้ว่าคนพวกนี้คิดไปไกลว่าเขาเป็นยอดฝีมือที่อยู่ในขั้นสร้างฐานราก

เขานั่งดูกล่องไม้ั้นต่อบนรถ และเหมือนว่าพอจะเดากลไกของมันได้บ้างแล้ว กล่องไม้ันี่คงมีปฏิกิริยาพิเศษต่อพลังวิญญาณของเขา จึงลอยเข้ามาหาเอง เรื่องนี้ฟังดูเหมือนแปลกประหลาด แต่ก็พอเข้าใจได้อยู่

บางทีถ้าได้เจอกับอาจารย์ ก็อาจเข้าใจอะไรมากขึ้น!

บนเขา ชายชราคนหนึ่งกำลังวิ่งไปยังตึกใหญ่อย่างรวดเร็ว
ทว่าในเวลานี้เอง จู่ๆ เสียงขลุ่ยที่ฟังสบายก็ดังขึ้น

ชายชราหยุดเท้าลง พลังทำสีหน้าเคร่งเครียด เขากำลัง
จะไปพบลูกศิษย์ แต่กลับถูกคนเจอตัวอย่างไม่คาดคิด เห็นทีคง
ไปหาลูกศิษย์ไม่ได้แล้ว

ลูกศิษย์เป็นคนหลักแหลม แถมตอนนี้ยังมีความสามารถ
มาก หากเขารออยู่ที่นั่นสักพักแล้วไม่พบอะไรก็คงกลับไปเอง
ไม่น่าจะมีอันตรายอะไร

ฉินลู่ลงจากรถแท็กซี่ กลับเห็นว่าประตูของตึกใหญ่ปิดอยู่
บนบานประตูยังมีประกาศว่าห้ามเข้าอยู่ด้วย

“เกิดอะไรขึ้นที่นี่เหรอ” ฉินลู่ยื่นเงินให้กับคนขับพลาถื่อ
โอกาสถาม

“ที่นี่นะเหรอ เพิ่งถูกสั่งปิดนะ เหมือนว่าเจ้าของจะหนีไป
แล้ว แถมยังค้างหนี้ก้อนเบ้อเร่อ เหมือนว่าเรื่องเพิ่งเกิดแค่

สองสามวันที่ผ่านมานี้องนะ” คนขับตอบ “ฉันนึกว่านายจะมา
แถวนี้ แต่นายมาหาคนที่ตึกใหญ่เหอะ”

“ในเมื่อปิดไปแล้วก็ช่างมันเถอะ” จีนลู่พูดอย่างไม่ใส่ใจ
ตาเข้มาก็ไม่ใช่พ่อค้า ตึกนี้คงไม่ใช่ของเขา คงแค่จะนัดเจอแถวๆ
นี้แหละมั้ง

จีนลู่ไม่ได้פקกระเป๋าดูเส้นทางมาด้วย เลยนั่งรอแถวนั้น
ไม่คิดอะไรมาก

แต่ครึ่งชั่วโมงก็แล้ว หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว...

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ท้องฟ้าค่อยๆ มีดลง จีนลู่กลับ
ยังไม่ได้เจอกับอาจารย์เลย

พอเวลาหกโมงกว่าๆ ผู้หญิงสวมชุดสูทคนหนึ่งเดินมา
แถวนี้ พลังมองตรวจตราไปรอบๆ

ผู้หญิงคนนี้ให้ความรู้สึกโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่จีนลู่ดูออก
ว่าเธอทำงานเร็ว ความจริงน่าจะอายุเพียงยี่สิบต้นๆ เท่านั้น

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมง อาจารย์ก็ยังไม่มา

ฉินลู่เริ่มร้อนใจ ตาเฒ่ากำลังเล่นอะไรอยู่กันแน่

แต่เขาก็ไม่ได้หวังว่าจะเกิดเรื่องกับอาจารย์ ด้วย
ความสามารถของอาจารย์ ไม่น่ามีใครทำร้ายตาเฒ่าได้ง่ายๆ

หญิงสวมชุดสุทเดินทางเดินมาอย่างรีบร้อน ผ่านไปไม่กี่
นาทีก็ยกนาฬิกาขึ้นมาดู สุดท้ายทนไม่ได้จึงถามฉินลู่ “นายมา
รอกคนที่ใช่ไหม”

“ใช่ ฉินมารอกคนที่นี้” ฉินลู่มองหญิงสวมชุดสุทอย่าง
แปลกใจ อาจารย์บอกให้เขามา คงไม่ได้ให้มาเจอกับผู้หญิงคนนี้
หรอกนะ อาจารย์ชอบทำเรื่องยุ่งยากแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร

“แต่ว่าก่อนหน้านี้ อายุไม่...” หญิงสวมชุดสุทมองฉินลู่
อย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“เรากำลังบอกว่าก่อนหน้านี้อายุมากนั้นเธอ” ฉินลู่เริ่ม
เชื่อการคาดเดาของตัวเอง ก่อนหน้านี้คนที่เธอเจอคือคนมีอายุ
อาจจะหมายถึงอาจารย์สินะ

หญิงสวมชุดสุทพยักหน้า

“เธอน่าจะมาถามฉันเร็วกว่านี้” ฉินลู่มองหญิงสวมชุดสุท
รู้สึกหัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้

“จั้นรบกวนด้วยนะคะ หมอเทวดา เชิญไปที่บ้านฉัน
หน่อยค่ะ” หญิงสวมชุดสุทโล่งใจ ในที่สุดก็เจอสักที่ ไม่งั้นก็ไม่รู้
ว่าคุณพ่อจะทำอย่างไรแล้วเหมือนกัน

หญิงสวมชุดสุทเรียกรถแท็กซี่คันหนึ่ง พอขึ้นไปนั่งบน
รถแล้ว หญิงสาวก็บอกว่าเธอชื่อหูชิน แถมยังเล่าอาการป่วย
ของคุณพ่อให้ฟังอีก และหวังว่าคุณหมออายุมากคนนั้นจะมา
ช่วยดูอาการให้

ฉินลู่เริ่มรู้สึกว่าหญิงสาวคนนี้ไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวเขา
เท่าไร คงจะเชื่อใจอาจารย์มากกว่า

รถแท็กซี่มาจอดตรงหน้าบังกะโลสามชั้นที่อยู่นอกเมือง
หลังจากลงจากรถ หูชินก็ลากฉินลู่เข้าไปด้านในทันที

“หูชิน คนคนนี้เป็นใคร” ที่หน้าประตู หญิงวัยกลางคน
ถามอย่างแปลกใจ

“หมอเทวดาค่ะ” หูชินลากฉินลู่เดินไปในห้องของคุณพ่อ

เมื่อครุ่น ฉันลู่สังเกตแบบผ่านๆ เห็นว่าบ้านนี้ไม่ค่อยมีเฟอร์นิเจอร์ คงไม่ใช่บ้านที่ร่ำรวยเงินทองเท่าไรนัก

ภายในห้องนอน มีกลิ่นยาแปลกๆ ลอยอบอวล บนเตียงมีชายวัยกลางคนที่หน้าแดงเลือดฝาดนอนอยู่

“หมอเทวดา ช่วยรีบเข้ามาดูหน่อยค่ะ” อาจารย์ของเขาไม่มา หุชินก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ตัวเขาก็น่าจะพอมีฝีมือบ้างแหละนะ

“แม้ว่าสีหน้าของคุณพ่อจะดูแดงเลือดฝาด แต่หมอชราคนก่อนกล่าวว่า ใบหน้ายิ่งแดงมากเท่าไรก็ยิ่งอันตรายมากเท่านั้น หลายวันก่อนคุณพ่อน้ำค้ำมากแต่กลับลุกจากเตียงได้ แต่ต่อมาสีหน้าดีขึ้นกลับนอนติดเตียงมาตลอด หลังจากนั้นก็ไม่ได้สติอีกเลย”

ฉันลู่เห็นปุ๊บก็รู้สึกว่ามันแปลก อาการแบบนี้ตัวเขาเองก็ยังไม่เคยเจอมาก่อน จึงรีบนั่งลงและตรวจชีพจร ในตอนแรกที่จับชีพจรก็ไม่รู้สึกว่ามีปัญหาอะไร แต่ผ่านไปหลายนาทีชีพจรจึงเริ่มผิดปกติ

อวีเจ้อที่รอหมีเทวดาเฒ่าอยู่ที่หน้าประตูไม่เห็นเขามา
สักที เธอจึงเข้ามาในห้อง พอเห็นฉินลู่จับซีฟงให้สามีอยู่ จึงตั้ง
แขนหูขึ้นอย่างไม่ค่อยวางใจ “ให้ไปหาหมีเทวดาเฒ่าไม่ใช่หรือ
ไง ทำไมถึงพาคนหนุ่มมาแทนละ”

“เขาเป็นลูกศิษย์ของหมีเทวดา” หูชินอธิบาย

“อ้อ” อวีเจ้อจึงค่อยเบาใจขึ้นมาบ้าง เห็นฉินลู่ทำสีหน้า
เคร่งเครียด จึงไม่กล้าส่งเสียงดังกลัวจะเป็นการรบกวน

อวีเจ้อไม่ใช่ผู้หญิงที่คุยตัวย่าง่ายๆ ความจริงเธอเป็น
ผู้หญิงที่ชอบเงินทอง เธอมีกิจฉินชีวิตของพวกคนรวย แถม
ชอบบ่นว่าสามีไร้ความสามารถ แต่เธอก็รู้ว่าเวลาไหนสามารถ
โมโหได้และเวลาไหนไม่ควรโมโห

“เหลวไหล” จู่ๆ ฉินลู่ก็โผล่ออกมา

“หมีเทวดา เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” หูชินรู้สึกตึงเครียด
ขึ้นมาทันที

“อาจารย์ของฉันเป็นคนรักษาให้เขาจริงหรือ” ฉินลู่ตรวจ
พบว่า คนที่รักษาให้กับชายวัยกลางคนนั้นไม่ได้มีเจตนาดี

กำลังทำร้ายคนชัดๆ ดูเหมือนกำลังให้การรักษา แต่ความจริงคือกำลังควบคุมเขาอยู่ และเรียกได้ว่าเขาตั้งใจทำให้อาการของชายวัยกลางคนแย่ลง

ส่วนเหตุผลก็คงเดาได้ไม่ยาก คนป่วยยังมีอาการหนักตอนที่รักษาค่าใช้จ่ายก็ยิ่งมากขึ้นตาม แทบจะพูดได้เลยว่าคนคนนั้นให้ยาพิษกับชายวัยกลางคน แต่ในเวลาเดียวกันก็ใช้ยาที่สามารถทำให้ผิวหนังดูแดงเลือดฝาด

พอเป็นแบบนี้ แม่ลูกคู่นี้ถึงได้เข้าใจผิดเพราะไม่รู้วิชาแพทย์ และอาการแบบนี้ต่อให้พาไปโรงพยาบาลก็ตรวจไม่เจออะไรหรอก

ดูจากการวางตัวของอาจารย์ ท่านไม่มีทางทำเรื่องโหดร้ายแบบนี้เด็ดขาด

ทันใดนั้น ฉันลู่สัมผัสได้ถึงพลังวิญญาณจากตัวของชายวัยกลางคนที่ให้ความรู้สึกคุ้นเคยเล็กน้อย มันเหมือนเป็นพลังวิญญาณของเขา แต่ก็ไม่เหมือนซะทีเดียว ราวกับถูกใครสักคนตัดแต่งหรือผ่านการเลียนแบบมา เพราะพลังของมันอ่อนแอกว่าพลังของเขาที่ฝึกเคล็ดวิชารังสรรค์ชีวิต

หรือว่าคนคนนี้จะรู้จักกับอาจารย์?

“ก็ใช่นะสิ หรือว่าไม่ใช่เหรอ” อวี๋เจ้อได้ฟังจึงไม่เข้าใจยิ่งกว่าเดิม

“คุณหมอ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่คะ” หูซินเริ่มรู้สึกถูกลณแล้ว

ครบอย่าง

บทที่ 188 ความจริง

“หมอดนก่อนที่ช่วยทำการรักษาให้ฉันคิดไม่เชื่อ” ฉินลู่พูดอย่างไม่ลังเล พลังหันขวับไปมองด้านนอก “ในเมื่อมาแล้วก็เข้ามาเถอะ”

เหอะๆ ชายชราที่มีผมขาวหน้าแดงมีสีเลือดฝาดเดินเข้ามา

“หมอเทวดาเตา ในที่สุดท่านก็มา” อวี้เจ๋อมองชายชราที่มองฉินลู่ที่

“หมอเทวดาทั้งสอง พวกคุณเป็นคนสำนักเดียวกันอย่าให้ต้องมาผิดใจกันเพราะพ่อของฉันเลย” หูชินคิดไปคิดมาและเข้าใจได้อย่างเดียวว่า ฉินลู่คงไม่พอใจหมอเทวดาเตาถึงได้มาก่อกวนแบบนี้

“หลานเอ๋ย บอกแล้วไงว่าให้รอฉัน ทำไมถึงพาเขาคนนี้มาล่ะ” หมอเทวดาเตามองฉินลู่ด้วยสายตาดูถูก เขาไม่เชื่อว่า

ด้วยความสัมพันธ์ของเขาและตระกูลหู่แล้ว พวกเธอจะยอมเชื่อคนที่เพิ่งโผล่มามากกว่า?

“ทั้งสองไม่รู้จักกันเหรอ” ในที่สุดหุซันก็เข้าใจเสียที “ฉันนึกว่าเขาเป็นลูกศิษย์ของท่านชะอีก!”

ที่แท้เรื่องราวทั้งหมดเป็นแค่เรื่องเข้าใจผิด เธอก็ว่าอยู่คนที่ยังอายุน้อยขนาดนี้จะเป็นหมอได้อย่างไร!

“ไอ้หนุ่ม แกมาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลยนะ” หมอเทวดาเตาพุตพลงสะบัดมือเบาๆ “ฉันจะทำการรักษาคนแล้ว ไม่มีอารมณ์มานั่งจัดการเรื่องมากมายหรอก”

“รักษานั่นเหรอ ถ้าให้แกรักษาอีก คงได้ทำคนตายพอดี” ฉินลู่ขมวดคิ้ว “เอายาถอนพิษมาซะดีๆ”

“ไอ้คนหลอกลวง แกมาจากไหน กล้าได้อย่างไรมาก่อเรื่องที่นี่” อวีเจ้อคว่าแก้อีขึ้นมาตัวหนึ่ง และเตรียมเขวี้ยงมันใส่ฉินลู่

“น้องสาว เขาพอรู้วิชาการต่อสู้ให้ฉันจัดการดีกว่า” เต่าเฟิงแอบรู้สึกขอบคุณฉินลู่ การปรากฏตัวของฉินลู่ทำให้เขา

มีโอกาสแสดงฝีมือ แถมยังมีผลต่อความน่าเชื่อถือและความรู้สึกที่ดีจากตระกูลหูกต่างหาก

ที่เตาเฟิงยอมรักษาให้หู่ไซ่ นอกจากเขาจะเจ็บใจแค่นั้นหู่ไซ่แล้ว ยังคิดจะปอกลอกตระกูลหู่ให้หมดตัว พอถึงตอนที่หู่ไซ่อาการแยลงเรื่อย ๆ แล้วตระกูลหู่ก็พึ่งพาเขาเตาเฟิงได้คนเดียวเมื่อไร พวกเธอคงต้องยอมทำตามทุกข้อเสนอของเขาแน่นอน

ตระกูลหู่แม้ผิวเผินจะดูเป็นครอบครัวธรรมดา แต่ในความเป็นจริง พวกเขามีสมบัติล้ำค่าอยู่ เพียงแต่แม่ลูกคู่นี้ไม่รู้

ฉินลู่ขยับร่างกายเล็กน้อยก็จับหน้าอกของเตาเฟิงได้แล้วเตาเฟิงพยายามเรียกใช้พลังวิญญาณ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะฉินลู่สกัดไว้แล้ว

เมื่อมาถึงขั้นนี้ เขาก็รู้ทันทีว่าเด็กหนุ่มตรงหน้ามีพลังที่แข็งแกร่งกว่าเขามาก จึงรีบพูดอ่อนน้อนขอให้ไว้ชีวิต “น้องชายเราไม่เคยรู้จักกัน ถือว่าไว้หน้าฉัน แกอยากได้อะไร ฉันให้หมดเลย”

“ยังไม่ยอมรับอีกสินะ เชื่อไหมว่าฉันมีเป็นร้อยวิธีที่จะให้แกพูดออกมาเอง แต่พอถึงตอนนั้นก็คงเจ็บปวดมากจนไม่อยากมีชีวิตต่อ เลิกเอาเองแล้วกัน” จู่ๆ ฉันลู่ก็ปล่อยเตาเฟิง

เตาเฟิงชุ่มเหงื่อไปทั้งตัว ตอนนี้เขาไม่รู้ว่าควรเอาอย่างไรต่อดี!

“จะ... ฉันแจ้งตำรวจแล้ว ถ้านายยอมออกไปตอนนี้จะถือว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น” หูชินมองฉันลู่แล้วรู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย

แต่เหมือนว่าฉันลู่จะไม่ได้ยิน เขาเอาแต่จ้องเตาเฟิงเท่านั้น “ที่แกฝึกคือวิชาพิษ ถ้าตอนนี้ฉันบังคับพิษของแกเข้าไปในต้นเถียน แล้วแบ่งพิษบางส่วนไปที่สมอง แกว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

“ทำไมแก...” เตาเฟิงอึ้ง ที่เขาฝึกคือวิชาพิษจริงๆ ตัวเขาไม่เคยโดนพิษมาก่อน แต่ตอนนั้นอาจารย์ของเขาธาตุไฟเข้าแทรก ร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดนานสามวันจนสุดท้ายก็จากไป ทุกครั้งที่นึกย้อนถึงเรื่องนี้ เขาก็มักตกใจจนแทบช็อกตายกลัวว่าวันหนึ่งตัวเองจะเป็นแบบนั้นเหมือนกัน

บทที่ 189 แผนซ่อนแผน

“เอาเถอะ เพื่อความสบายใจของทุกคน ฉันจะให้ดูอะไร
บางอย่าง” ฉินลูใช้เข็มเงินจิ้มตรงบริเวณหน้าอกของหูไช่
อย่างรวดเร็ว

อวี๋เจ้อกับหูชินเดินมาข้างเตียง

ในเวลานี้เอง เรื่องมหัศจรรย์ก็บังเกิด

หูไช่ยกมือขึ้นมา จากนั้นก็วางลง แม้ว่าทำนี้จะเกิดขึ้นแค่
เพียงชั่วครู่ แต่มันบ่งบอกว่าคนคนนี้ยังพอมีทางรักษาได้อยู่

“งั้นพวกเราออกไปรอข้างนอกนะ นายต้องการอะไร
ก็บอกมาได้เลย” หูชินดึงอวี๋เจ้อออกไปข้างนอก

ฉินลูรอให้ทั้งสองปิดประตูลง จากนั้นก็ถอนเข็มทั้งหมด
ออก

ที่ฝังเข็มไปเมื่อกี้ ไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการรักษา
แต่เป็นการกระตุ้นร่างกายของหูไช่ ทำทางการยกมือของหูไช่

ยังดูแข็งทื่อไปหน่อยเพราะมันไม่ได้เกิดจากเขาขยับเอง
ก็เหมือนกับที่เราเคาะหัวเขาเบาๆ แล้วมันสามารถเตะคน
จนกระเด็นได้นั่นเอง

ฉินลู่ค่อยๆ เคลื่อนพลังวิญญาณเข้าสู่ร่างกายของหู่ไช่

อวี๋เจ้อลากหู่ชินเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง “ลูกเชื่อใจ
คนคนนั้นจริงๆ เหรอ”

“คุณแม่ ตอนนี้เรามีทางเลือกอื่นด้วยเหรอ” หู่ชินทำหน้าที่
เจี้ยน “ถ้าเขาอยากได้อะไร เราก็คงให้เขาไป ขอแค่รักษาคุณพ่อให้
หายดีได้ แต่ถ้าแบบนั้นเขายังไม่พอใจ เราก็คงทำได้เพียง...”

“ได้ ตอนนี้เราอดทนไปก่อน ถ้าเขาเป็นคนไม่ดี เราค่อย
แจ้งตำรวจ” อวี๋เจ้อกอดลูกสาวไว้ และอดกลั้นต่อไปไม่อยู่
จึงร้องไห้ออกมา

ถ้าเราเป็นตระกูลใหญ่ก็คงไม่ต้องช่วยขนาดนี้

เตาเฟิงกลับไปถึงบ้าน แต่พอเปิดประตูเข้าไป จู่ๆ เขาก็เข้า
อ่อนจนคุกเข่าลงกับพื้น

“นี่แกเป็นอะไรไป” ภายในห้อง มีชายชราอีกคนที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเตาเฟิง แต่มีผมเป็นสีแดง เขาเข้ามาช่วยพยุงตัวเตาเฟิงขึ้น

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” เตาเฟิงไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ เขาถึงรู้สึกเหมือนร่างกายตัวเองถูกดูดพลังไปหมด ทั้งที่ก่อนหน้านี้วิ่งหนีและต่อรถได้ หรือว่า ความสามารถของคนหนุ่มคนนั้นจะใกล้จะจนถึงขั้นนี้แล้ว ถึงขนาดควบคุมได้อย่างแม่นยำขนาดนี้

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” ผู้ชายคนนั้นสัมผัสได้ว่ามีอะไรผิดปกติ เขาเป็นพี่ชายแท้ๆ ของเตาเฟิง ชื่อเตาหมีง ถ้ามีใครมาเอาเปรียบน้องชาย อย่างไรเขาก็ปล่อยไว้ไม่ได้

“ข้างกายไอ้หนูไซ้มียอดฝีมืออยู่” เตาเฟิงกลับมาหายใจปกติเหมือนเดิม จึงค่อยพูดเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ให้พี่ชายฟัง

เตาหมีงรีบตรวจชีพจรให้เตาเฟิง แล้วหัวเราะเสียงดัง “มันหลอกแก มันจะไปเก่งกาจอะไรที่ไหน ดูจากพลังวิญญาณนี้ ก็คงแข็งแกร่งกว่าแกนิดหน่อยเท่านั้นแหละ”

“นี่ฉันโดนหลอกเหรอนี่” พอรู้ว่าตัวเองไม่เป็นอะไร
เตาเฟิงจึงสบายใจแล้วหัวเราะเสียงดัง

“ไปกันเถอะ” เตาหมีงดึงเตาเฟิงให้ลุกขึ้น

“ไปกัน? ไปไหน” เตาเฟิงไม่เข้าใจความหมายของพี่ชาย

“ไปคิดบัญชีกับเจ้าเบ๊อกนั่นไง” เตาหมีงพูดดู “เราพี่น้อง
มีกันแค่สองคน เคยยอมให้ใครมารังแกซะที่ไหน”

ไม่นานทั้งสองก็กลับมาที่บ้านตระกูลหู ครั้งนั้นนอกจากจะ
สั่งสอนไอ้คนหนุ่มคนนั้นแล้ว ยังคิดแย่งสมบัติทั้งหมดของ
ตระกูลหูอีกด้วย ใครใช้ให้หมอนี้เหิมเกริมกันล่ะ นี่เป็นสิ่งที่พวก
มันรันทาตัวเอง

“มาแล้วเหรอ” จู่ๆ ชายหนุ่มคนหนึ่งก็โผล่มาที่หน้าประตู

ซึ่งก็คือฉินลู่เอง

“ไอ้หนู” เตาหมีงกำลังจะลงมือทว่ากลับล้มลงไปก่อน
เขาแทบไม่เห็นด้วยซ้ำว่าเมื่อก็ฉินลู่ลงมืออย่างไร

ทันใดนั้น เตหาจึงพบว่าพลังวิญญาณของตัวเอง
ย้อนกลับไปจุดตันเถียน²จึงตกใจจนวิญญาณแทบหลุดออก
จากร่าง แต่จะว่าไปก็แปลก เขากลับไม่ได้มีอาการอ้าแอเหมือน
อาจารย์ในตอนนั้น

“ท่านจอมยุทธ์ ปล่อยพวกเราไปเถอะ” เตหาจึงรีบคุกเข่า
ต่อหน้าจินลู่

“ยาถอนพิษล่ะ” จินลู่ยื่นมือออกมา

“นี่ ๆ อยู่ที่นี่” เตหาจึงล้วงขวดยาออกมาจากหน้าอก
แล้วโยนให้จินลู่

จินลู่รับยามา แล้วเดินกลับเข้าไปในบ้าน

เตหาจึงกับเตหาจึงรีบหนีทันที

หลังจากนั้นไม่นาน จินลู่ก็แอบตามพวกเขาไป

²จุดตันเถียน คือ จุดศูนย์กลางของพลังงานภายในร่างกาย เป็นบ่อเกิดของพลังชี่
หรือลมปราณที่ไหลเวียนอยู่ภายในร่างกาย

หูชินที่เฝ้ายู่นำประตูอยู่ตลอดรีบเปิดประตูเข้าไปใน
ห้องของหู่ไซ่ อวี๋เจ้อเองก็ตามเข้ามาด้วยอย่างเร่งรีบ

“มากันแล้วเหรอ” จู่ๆ หู่ไซ่ก็ลืมตาขึ้นมา

“คนคนนั้นรักษาคุณได้จริงๆ ?” อวี๋เจ้อดีใจใหญ่

“อืม” อันที่จริงหู่ไซ่ตื่นตั้งนานแล้ว แคมยังรู้สึกคุ้นเคยกับ
พลังวิญญูณของฉินลู่มากด้วย “พวกเธอไม่ต้องกังวล”

เตาหมิงพาเตาเฟิงมาท่ามกลางภูเขา “พี่ เราทำอะไรที่นี้
กันแน่” เตาเฟิงรู้สึกไม่ค่อยเข้าใจ

“ก็มาหาสมุนไพรมะลิ” เตาหมิงขบگرامพูด “พอครั้งนี้
เราหายดีแล้ว ฉันจะต้องคิดวิธีกลับไปแก้แค้นไอ้หมอนั่นให้ได้
ฮ่าๆ มันไม่มีทางรู้แน่ว่ายาคือฉันให้ไปเป็นพิษที่ร้ายกว่าอันเก่า”

หลังจากผ่านไปสิบนาที เตาหมิงก็พบสมุนไพรมะลิแดงต้นหนึ่ง
บนก้อนหิน

แต่จู่ๆ ก็มีเงาร่างหนึ่งมาโฉบเอาสมุนไพรมะลินั้นไป

“ท่านเป็นใครกัน” แม้จะมีแสงจันทร์ แต่ดูยากกว่าเป็นใคร

เตาหมิงยิ้ม “ของสิ่งนั้นเกรงว่าจะไม่มีประโยชน์อะไร
สำหรับท่าน ฉันทินดีใช้สิ่งอื่นมาแลก”

“ารู้ได้อย่างไรว่ามันไม่มีประโยชน์กับฉัน” ฉินลู่พูด
พลางหัวเราะรำ

“อะไรกัน นี่แกเองหรือ!” แม้เตาหมิงจะมองหน้าเขา
ไม่ชัด แต่เสียงแบบนี้ใครจะลืมได้ลง

“เราสองคนจะสู้ยิบตา” เตาหมิงตะโกนเสียงดัง ถ้าไม่มี
สมุนไพร่นี้ พิษของเขาก็ยากจะควบคุม เกรงว่าจะอยู่ได้อีก
ไม่นาน

ฉินลู่เหวี่ยงมือตอบออกไปสองที สองคนนี้ก็กระเด็น
ออกไป

ทั้งสองกระเด็นไปชนต้นไม้ก่อนจะร่วงลงพื้น และดวงตา
ของทั้งสองคนก็ค่อยๆ ปิดลง

สองคนนั่งลงมือก่อน ฉินลู่ก็ไม่มีทางเลือก อีกอย่าง พวกมันจิตใจอำมหิต ถ้าไม่ฆ่าเสีย พอฉินลู่ไม่อยู่แล้ว พวกมันคงกลับไปหาเรื่องวุ่นวายให้กับคนตระกูลหูลูกอื่นแน่

ฉินลู่คิดว่าแถวนี้คงมีสมุนไฟพรอยู่อีก แต่ก็กลับก่อนดีกว่า เพราะต้องรักษาหู่ไซ้ให้หายดีก่อน เขาจึงจะสามารถจัดการเรื่องอื่นได้

ตอนฉินลู่กลับมาที่บ้านตระกูลหู่ บ้านนั้นยังคงเปิดไฟอยู่ ตอนนี้อึดมากแล้ว ทว่าหู่ไซ้ยังคงตื่นอยู่ เพราะเขารู้สึกไม่สบาย ตัวจนนอนไม่หลับ ส่วนฉินลู่เป็นผู้ฝึกตน ไม่ได้นอนช่วงหนึ่งก็ไม่เป็นไร

เขามอบสมุนไฟพรให้หู่ไซ้ แล้วบอกให้กลืนมันลงไป

หู่ไซ้ไม่มีข้อสงสัยใดๆ ในตัวฉินลู่สักนิด

“คุณมีนัดอะไรกับใครหรือเปล่า” ฉินลู่พูดถามหยั่งเชิง

“ไม่มีนี่” หู่ไซ้ไม่ค่อยเข้าใจในสิ่งที่ฉินลู่อยากจะถาม

“อ้อ งั้นผมไปนอนละนะ” ฉินลู่มองไปที่อวีเจ้อ

อวีเจ้าพาฉินลุ่ไปที่ห้องพักแขก

คนตระกูลหูต่างชาวซึ่งต่อฉินลุ่ แต่ก็เดาว่าเขาคงเหนื่อยแล้ว จึงไม่ได้รับกวนอีก ถ้าอยากขอบคุณก็ไว้ขอบคุณพຽ່งนี้แล้วกัน

เช้าตรຽ່งวันต่อมา หูไข้กลับพบว่าประตูห้องของฉินลุ่เปิดอยู่ และตัวเขาก็ไม่อยู่แล้ว

ฉินลุ่ถึงจดหมายไว้ฉบับหนึ่ง เขียนไว้ว่าเขามีเรื่องต้องไปจัดการ ถ้ามีเวลาวຽ່งจะกลับมาเยี่ยม

ฉินลุ่รู้แล้วว่าครอบครัวนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาจารย์ที่อาจารย์เรียกตัวเขามาก็ใช่จะให้มาเจอกับครอบครัวนี้ที่เมื่อคืนเขาไม่ได้เจอกับอาจารย์คงเพราะอาจารย์มีเรื่องอื่นต้องไปจัดการ อย่างไรก็ตามอาจารย์ก็มีที่อยู่ของฉินลุ่ ถ้าจะมาหา ก็ง่ายมากอยู่แล้ว

และการช่วยหูไข้ก็ไม่ใช่เรื่องน่าหนักใจอะไร คิดซะว่าเป็นการช่วยคนกันเองก็แล้วกัน

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 4

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》 Vol.4

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตีพิมพ์ตีพิมพ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 4 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 天才

校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 542 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7171-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาศุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร ญาณินทร โพธิ์เนียม

ราคา 199 บาท